

se mora to početi, dokler rastline še rastejo, dokler koreninice iz zemlje živež vlečejo.

Priložim v pregled plesnjev tretji list⁵⁾.
V Škocjanu kresnika dan 1853.

Zalokar.

Še enkrat o miloserčnosti do žival.

Serčno nas je veselilo viditi nove vozove, v kterih se zdej teleta v Terst na prodaj vozijo, tako pripravno napravljene, da žive živinčeta so nemilega vremena zavarovali, in da jim je mogoče, med vožnjo brez tesnobe ležati pa tudi stati. Tudi smo z veliko radostjo zapazili, da jim potoma včasih kaj povžiti dajo in jih napajajo, kar lastniku le malo stroškov prizadene, mu je pa gotov dobiček, ker na tako vižo teleta brez velike zgube na teži v Terst pridejo in se tudi lože prodajo, ker meso tacih telet je lepši in bolj zdravo, kakor tacih, ktere na vozovih terdo zvezane so tako tesno naložene, da uboga žival še dihati ne more in večkrat mora glavo čez lestvice moleti in se na kolesu brusi in rani. Kakor lepo gleštano tele v dvéh dnéh za več funtov težji postane, tako zgubi po takem gerdem terpinčenju več funtov na teži — v gotovo zgubo gospodarju.

Z grozo pa vidimo, kakor drugod tako tudi v Ljubljani še nektere mesarje, kteri z živino, ki je za mesnico namenjena, hujsi ravnaajo, kakor kervoželjni volkovi. Mi poznamo enega, ki le še kakošno revno tele vsaki teden ali vsacih 14 dni zakolje (v kakšnem kotu ga dobi, ne vemo), ktero pa na vervi skoz pol mesta vleče in neumiljeno s psom hujska, da ljudje vidijo in slišijo, da bo zopet tele zaklal! Neki drug tudi malo boljši ravná, akoravno večí srečo s svojim roko-delstvom ima; ti kito na zadnji nogi prereže, na njo živo živinčce na kljuko natakne in na kol obesi, in potem ga še le zakolje. Če že tak človek človeškega serca več nima, naj vendar, kader je tele v svojo klavnico privlekel, vrata zaprè, da mali otroci, kteri ubogo živinčce milovaje v mesnico zijajo, njegovega gerdega ravnanja vidili in nad njim se pohujšali ne bodo.

Vse to smo z lastnimi očmi dostikrat vidili; to je še 15 stopinj pod najhujsi sirovostjo človeško, ker tako terdoserčnost oznanuje, da jo le nekoliko čutiljivi človek celò zapopasti ne more!

V več deželah je že davno postava, da mesar ne smé živine s psom hujskati in da teleta, ako jih noče domú peljati, jih mora na vozu domú spravljati. Zakaj bi to tudi pri nas ne bilo?

Naši mesarji bojo morda odgovorili, da stara mesarska navada tega ne pripusti; — drugič, da ne bojo za teleta vozá najemali; — in tretjič, da živina — le neumna živina ostane!

Na to jim hočemo odgovoriti: Pervič je pri nas že marsiktera napačna navada odpravljena, in tudi ta se

odpraviti da; na Francoskem nimajo mesarji psov; ni pa misliti, da bi bile francoske teleta bolj ubogljive kakor so naše, tedaj morajo mesarji tam bolj pametni in manj sirovi biti, kakor so naši. — Drugič: Ako že voz najemleš, če lastnega nimaš, prijatelj, da se sam ali s svojo ženo, prav našopirjeno, na nepotrebne kraje voziš, si boš že tudi voziček za tele dobil, ako je predelječ ga brez voza domú spraviti. S psom se teleta le begajo, da vse plaho ne vejo kam.

Tretji ugovor: „živina le neumna živina ostane“, moramo že bolj razjasniti. Tudi žival občuti veselje, žalost in bolečine; nje ne tira le samo naravni pogon (Instinkt), temuč tudi nekakšín razum, kar se pri živalih nekterih plemen bolj, pri drugih manj očitno razodeva, na priliko pri konjih, pséh, nekterih ptičih itd. Žival večkrat popred čuti nevarnost in pogubo, kakor človek, in ne more se tajiti, da žival včasih popred sovražnika zapazi in svojo smert naprej vé, kakor človek. Bug je pri stvarjenju, med peterimi čutki, ki jih je živalim tudi dal, voh tako izobrazil in pomnožil, da od dalječ že sovražnika in pogubitelja pozna. Kdo razume jezik žival, kader med seboj kramljajo, kakor, postavimo, ptiči? itd. in kdo more tajiti, da žival tudi po svojem ne misli? očiten dokaz tega nam je, da se živalim tudi sanja. Žival nedolžna, naj bo še tako mlada, bo mesarja poznala in skušala mu uiti, ker dobro vé, da ji za kožo gré, in voh, ki iz mesarjeve obleke puhti, živini razodeva, da on krí preлива. Kdo je volu ali teletu povedal, da mu le mesar po življenju streže? zakaj skuša se ga ogibati, med tem, ko družega človeka prijazno gleda, kader ga boža, se pa nasprot koj strese, kader se mu mesar v hlevu, ali kje drugej bliža in ga potiplje? Žival občuti ravno tako serčne bolečine, kadar ji mlado vzameš, kakor človek; ona dostikrat svoje mlade bolj brani in varje, kakor brezserčna mati ali oče svoje otroke. Krava več dní potem, ki si ji tele vzél, muka in žaluje in ravno tako se tudi teletu godí. Ni tedaj žival celò tako neumna, kakor marsikteri neumneži mislijo.

Al je tedaj človeško, da se tele, ki je za mesnice namenjeno, še včasih dolgo pot do mesnice tako terpinči in s psom hujska, da žalosti, muke in straha omedljeva in da se mu pene z gobca cedijo! Misliš, da je meso tako zdrážene živine zdravo in tečno? Že iz zdravniškega ozira bi se moglo tako djanje odpraviti in prepovedati.

Pri ti priliki moramo še z žalostjo omeniti, da so letos fantalini in tudi več odrašenih veliko mladih ptičkov, zlasti pevalic, večkrat z gnezdom vred v Ljubljano na prodaj prinesli, da nas je groza bila, ko smo vidili, koliko mercesojedcom je zopet prostost vzeta, in kako se je za zalego gosenc zopet za drugo leto skerbelo. — Kadaj se bodo naši ljudje na deželi o tem spame-tovali.

B—k.

Novičar iz slavenskih krajev.

Iz Zagreba 20. junia. Čuje se, da namerava g. Ivan Perkovac s koncem tega mesca odstopiti od vredništva „Nevena“. Ti naši matici naznanjeni odstop g. Perkovca od vredništva „Nevena“ obžalujemo pa tolikoveč, ker se bojimo, da bi ti v svoji struki jedini naš krasoslovni časopis po večkratni menjavi vrednikov ne propadel. Tudi želimo, da bi naši spisatelji „Nevena“ v prihodnje močnejše podpirali, ko do zdaj, ker o tem obziru, da naši kritičarji g. Perkovcu očitajo, da ne pri naša v svojem listu dovolj izvirnih stvari, graja ne gré vredništvu, ampak spisateljem našim, kteri se za „Neven“ tak marljivo (!) potegujejo. — Novo je, da je neki Folnesa dovoljenje dobil, da uvede nemško družtvo za narodno kazališče naše; čuje že se, da po ti premembi

⁵⁾ Lepa hvala za poslani tretji list, kterega pokvara pa ni taka, kakor smo jo mi pred dvema letama v kmetijskem zboru v Salzburgu vidili, ko smo za pravo grojzno boleznijo bolno tertó in grojzde iz Tirolov v zbor poslano ogledovali. Pri tistem je imelo listje černe maroge, tudi steblica so bile tam pa tam take, začernele, kakor snetjave, po več krajih pa, kakor z moko poštopane, tudi drobno grojzde je bilo s tako belo štupo (plesnjivcem) prevlečeno. Al to je bilo takrat že mesca kimovca, tedaj se ne prederzujemo že mesca rožnika sodniki o ti važni zadevi biti, o kteri smo častitemu gosp. fajmoštru serčno hvaležni, da se na vso moč trudi: izvediti lastnost, vzrok in zdravilo te tertje bolezni, ker tako ravnajo povsod umni kmetovavci. Veseli bomo, če bo daljne preiskovanje pokazalo, da, kakor danes mislimo, to ni prava tertja boleznin, in da bomo v prihodnje dobro vedili razločke med kosmato rijo in pravo tertjo boleznijo.

Vred.

narodnega igrališča bo več odbornikov iz odbora stopilo, kakor je že iztopil g. M. Bogovič. Zorislav.

Iz Celja. Neprijetno deževje in topli dnevi se verstijo celo spomlad, pa perviga je že gotovo dovelj. Travniki secer obilujejo bohotniga bilja, ter obetajo mnogo sena; žita pa so u nevaršini. Širokovejine lipe pokrivajo se z blagodišavnim cvetjem, in rež na polju se rumeni. Potihnuje so slaviči in druge ptice pevalice, in kukavica je vmolknila u zelenim gojzdu. — Po dolgim deževju narasla Savina vabi lahke povodnice. Mnogo jih tudi priplava, z apnam in dilami obloženih, iz Gorogranskiga (iz gornjiga Posavinja), ter odplavajo memo Celja, po dereči Savi u doljne kraje Slavonie in rodovitnega Banata podati se.

Lepa navada je u Celju vpeljana. Dan sv. Alojzija — kot varha šolske mladosti — tukej praznično obhajajo. Ti dan namreč prizadevajo si gosp. vodja normalnih šol, gospodje učenci in stariši, šolski mladini nedolžno veselje narediti. Tako se je tudi letos godilo. Dopoldne imenovaniga dneva je bila slovesna maša péta; popoldne je bil pa slovesen izhod z banderam, turško muziko in brez številnim sprevidom ljudj. Šla je množica veselih dečkov in deklic iz mesta vùn na zelene trate in livade, pod košato drevje in na prisojne gorice. Tam je postalo vse živo. Mergolelo je radostnih šolarčkov, blizo 300 vsih. Veselo igranje, plés, skakljanje, krik in vrisk je terpel do hladnega mraka, se vé da vsepo meri in pod nadzorom pričujočih šolskih gospodov. Ob tem je pa tudi za potrebe želodecv bilo skerbjeno. Belih zemljčk in rogličkov in dobriga vinčika so obilno nakupiti ter na sprehodišče prinesli dali blagi detoljubec, častiti vodja normalnih šol, gospod Lipold. In tako je terpela veselica do sončniga zahoda, ter ljubi spomin u mladih serčicih zapustila. Blagor in hvala pa tudi možem, ki ne skerbijo le za dušno omiko njim izročene mladine, temoč ki tudi, kot pravi detomili, na puste ledine težavniga učenja trositi véjo mile rožice nedolžniga veselja. J. Š.

Iz Brašlovč. (Konec.) Naj zvedó blagomili dobrotniki eden za drugzega, kolikor se v kratkem dopisu povedati dá. V Celji so ljudomili umetalniki veselo igro napravili, ki je našim pogorelom 106 fl. 2 kr. vergla; po cerkvah in po mestu se je od mojega poslednjega dopisa še 60 fl. 57 kr. nabralo, tako da imamo iz samega tega nam toliko prijaznega mesta zavsem 402 fl. 59 kr., poverh še raznega živeža, semenske turšice od g. Kranca darovane, mnogo obleke, ki nam je še pozneje bila po gospodu županu Pavlu Kaindelsdorferju poslana, nam toliko vnetem dobrotniku. Iz Gradca nam je tudi kaj lepa pomoč prišla. Na poziv gospodov založnikov Graških novin se je v njih pisarnico 530 fl. 30 kr. in čudo obleke od miloserčnih Gračanov znosilo; po gospodu doktorju Alojzju Smrekarju se je glasba naredila, ki je bila od slovitega g. Aleksandra Dreišoka in mnogih drugih umetnikov izpeljana, čisti znesek 345 fl. 12 kr. pa nam darovan. Z darom blagorodnega gospoda grofa Maksimiliana Dietrichsteina 50 fl., in nabranih 26 fl. 52 kr., po g. Jož. Vinc. Pogačniku nam je iz Gradca 952 fl. 34 kr. došlo. Iz Dunaja smo dobili po gosp. vredniku Dunajskih novin, Mihaelu žl. Rambachu 304 fl. 50 kr., od gospé baronovke, Terezije Eschenburg pa 30 fl. po g. žl. Kleinu zavsem 334 fl. 50 kr. Iz Mozirja razun mnogo žita 78 gold., dalej 100 dešák od g. župana Lipolda, rijúh in obleke, od č. g. Stepišnika, škof. svetovavca in fajmoštra iz Šoštajna z mnogo žitom in obleko od g. župana Samonika darovano 31 fl. 40 kr., od Šoštajnskih šolarjev za naše šolarje pa 8 fl. 12 kr. in obleke z ličnim listicom, iz Trbolj po marljivem prizadetju gospodov: fajmoštra Hašnika, kaplana Par-a in župana Pusta 72 fl., h čemur so sami gg. vradniki v

Hrastniku 20 fl. priložili. Iz mesta Slovenograškega smo po slavnem županijstvu prejeli 29 fl., iz Laškega terga 59 fl., kterih 30 fl. 12 kr. so znesek od umetnikov napravljene igre, drugo po tergu in cerkvi nabrano in vse skupej po sl. županii poslano. Še je sl. Brežko okrajno poglavarstvo 50 fl., Mariborsko pa 19 fl. 43 kr. poslalo. Iz Šent-Jurja pod Rifnikom nam je došlo 20 fl. 1 kr., od sv. Franciška 15 fl., Šen-Peterska soseska nam je še žita in spet dnarjev poslala; g. župan Aloizi Lenko sam 10 fl., g. Travnicek, poštni vradnik lepo reč obleke. Velike zneske so tudi mnoge druge fare darovale v žitu ali dnarjih, kakor Ročiška, Grižka, Šent-Andrežka po č. g. fajmoštru Feichtingerju, in mnoge druge; prav obilo nas je Petrovska soseska obdarovala, ki si je nesreče ognja pred 7 leti sama skusila, in od dalječ nam je županija sv. Ahaca lepo reč žita poslala. Vse te darove smo ali po sl. c. k. poglavarstvu Celjskem prejeli, ki si toliko marljivo nam pomagati prizadeva, ali so nam pa bili naravnost tú sém poslani. Še so posamezni dobrotniki, ki so se ubogih usmilili, in jim veliko pomoč poslali: č. g. Vincenci Novak, fajmošter na spodnji Polskavi 50 fl., č. g. Janez Štuler, namestnik v Zrečah 20 fl. 30 kr., častita gg. Karl Leben, fajmošter, in Luka Stanonik, kaplan v Šmartnu pri Krajnu 10 fl., č. g. Felician Globočnik, fajmošter v Kotlah na Koroškem 10 fl. 40 kr., nekdo s prislovico: „Milošnja smerti reši“ 2 fl., g. Schuch, nekdanji Zuneški grajsak 5 fl.; milostljivi prečastiti knez in škof Anton Martin, ki so povsod pri redu, kjer je pomoči potreba, so tudi našim revnim s 50 fl. v pomoč pritekli, in prečast. gospod Mihael Pikel jim 10 fl. podarili. — Tem in vsim drugim blagoserečnim dobrotnikom, ki so svoje darove občinim beram priložili, bodi narobilniše povračilo od Vsemogočega; priserčna zahvala osrečenih nesrečnikov se jim pa tukej očitno izgovori. Nove stavbe bodo pa očitni spominki velike bratovske ljubezni revnim skazane, brez ktere bi se mnogemu naših pogorelcev blagostan nikdar več povernul ne bil. Stojan.

Iz Bučke na Dolenskem 25. rožnika. Naš smenj 20. dan t. m. se je dobro obnesel; bilo je ljudi in kramarjev veliko, ki so prav dobro težili, le huda nevihta nas je eumalo zmešala, toliko bolje je pa bila ta za oštirje. Tudi z živino so dobro barantali, ktere je bilo toliko, da malokdej tako. Posebnega spomina pa je vredna sledeča prigodba, ktera bi prav dobra bila za vaše smešnice. En mešetar je vola zamenjal; na večer vzameta s sinom vole, jih ženeta domú, ter se po poti precej na glas in korajžno menita. Ko doideta kaki dvé uri hoda, vidita, da nimata volov pri sebi; se začneta kregati: kje da bi bili voli ostali; na zadnje celó premišljeta: ali sta jih vzela seboj ali ne, dokler jima eden memo gredočih ne pové, da je videl, da sta jih gnala. Mislim, da ga ta dva nista ravno premalo poserkala.

Anton S.

Iz Postojne 15. junia. —m— (Zakasnjeno.) Pa že spet od kakega steklega psa? — bojo bravci „Novic“ rekli — iz okolice Postojnske ni skor nič družega slišati. In res je spet taka. 31. majnika je tekel ovčarsk pès poleg Reke memo več minov in skoz več vasí, in je, kolikor je dosihmal znano, 14 ljudj (troje na nago), dvoje krav, dvoje prešičev, 1 ovco, 15 psovin več kuretine popadel, dokler ga niso v Harijah vstrelili. Preiskava mérhe je spričala, da je bil pes stekline močno sumljiv. Več popadene živine se je berž pobilo, nekaj pa se je znajde pod javnim čuvajstvom, eden papadnih psov je v kontumaciji tukajšnjega konjederca. Popadeni ljudje so hiteli berž po Babudrov pomoček, vendar so vsi tudi pod zdraviteljskom čuvajstvom. Velika sreča je, da večina popadenih je bila popadena le skoz obleko, na kteri se je kužnina obrisala. Ojstre po-

stave so bile na to zaukazane, — al se pa tudi v vsem natanjko spolnujejo? Silno potreba bi bilo, da bi se v vsem z vso ojstrostjo ravnalo, ker pri nas se skor vsake kvatre steklina primeri, — al ni dosti, da bi se le v Postojnski okrajni tako ravnalo. treba je tako tudi v sosedni Sežanski in posebno v Novigrški okrajni, ker tudi tam se večkrat sliši od steklih psov in ravno ti poslednji pes se je pritepel iz tistega kraja. Sploh bi bilo želeti, da bi se nepotrebni psi od kraja vsi pokončali, med katerimi so nekatere take gerde, stare, ker-možljave, garjeve merhe, da bi se z avolj velike nevarnosti po nobeni viži ne smele terpeti. To terja skerb za občno varnost ljudi in druge živine, koja steklina edino le od psa naleze. Vse torbe ne pomagajo nič, dokler se: 1) vse stare, garjeve, zapušene merhe ne pokončajo; 2) psi, ki radi popadajo, stanovitno priklenjeni ne deržé; 3) za vsacega psa letna pesnina ne vpelje, koja se v soseskino kaso plačuje, 4) gospodarji psov, čese pregrešijo zoper postavu in da se po njih psu kakošna nesreča primeri, brez vse milosti ojstro ne kaznujejo. Steklina se ne začne v enem hipu; gospodar že vé, da je njegov pes bolán, in če tacega ne da berž živinozdravnišnici, ali kjer te ni, konjederu, da se skaže kakošna je bolezn, naj se kaznuje ojstro, da bo pomnul. Le dvakrat tako ojstro ravnati, da ljudje zvedó, in tretjikrat bo že vse drugač. Vsi psi niso enega človeškega življenja vredni!

Scer je pa pri ti reči le to posebno žalostno, da vkljub vsega podučnja se nekim nikakor dopovedati ne da, da z namnja stekline so tako različne, da skor dva stekla psa sinista v bolezn enaka, in ker je steklina nar strašnejši vsih bolezin, da tukaj skerb za občno varnost terja: naj se raji devet psov po nedolžno ubije, kakor da bi se le enemu steklemu prizaneslo. Da je v tacih okoljšinah za zdravnika vselej nar huji, je jasno kot beli dan: — če nasvetje ojstre postave, se berž hrup zažene rekoč: „pri temu je vsak pes stekel“; — če pa bi se le enkrat primerilo, da bi se kakošna nesreča po njegovi nečimernosti zgodila, ga bo vés svet križal in osel bo tu in osel tam. Al ni res taka? Zato je dolžnost zdravnikova vselej po postavi ravnati in vsako stekline le sumljivo živino tako imeti, kakor da bila gotovo stekla. Če se njegov razsodek ne porajta, si on roke umije, — storil je svojo dolžnost.

Novičar iz mnogih krajev.

Bere se, da pred ko ne bojo c. k. deželne poglavarstva ž njim podločnimi vradnijami že o vsih svetih po novi prearedbi v djanje stopile. Po sklepu presvitlega cesarja je že tudi za več dežel število in plača vradnikov pri c. k. nadsodnijah poterjena. — General-prokurator za Krajsko in Koroško in ministerialni svetovavec gosp. dr. Ulepič je tudi za predsednika cesarske komisije na Horvaškem in Slavonskem izvoljen, ktere opravilo je oprostenje nek danjih podložnih zemljiš. — Tistih 1000 cekinov, ktere je imel gosp. minister bogočastja in šolstva grof Thun za opravilstvo kot cesarski komisar pri volitvi Olomuškega nadškofa dobiti, je miloserčno podaril bolj ubogemu duhovstvu in samostanom tiste škofije. — V našem cesarstvu je 10 vikših šol (vseučelišč), namreč na Dunaju, Pragi, Gradcu, Lvovu, Krakovi, Pavii, Padovi, Peštu, Olomucu in Insbruku; učenikov na teh šolah je letos 583,

učencov pa 9546, med katerimi jih je 3297 laškega, 2995 slovanskega, 2100 nemškega, 585 madžarskega, 65 romanskega rodú; 489 je judov, le 15 pa iz ptujih dežel. — Gosp. dr. Konstantin Wurzbach je od presv. cesarja za poklonjeno knjigo pod nadpisom: „Die Kirchen der Stadt Krakau (cerkve mesta Krakove) krasen demantin perstan prejel. — Angleži (Englendarji) hočejo na Koroškem in Krajskem več velicij gojz-dov nakupiti za barkini les. — Okoli Praga tožijo zoper dragino delavcov; ker se tam kosci ne najemajo na dan, ampak po meri sveta, si en sam priden koscec zamore 3 fl. zaslužiti; dnina ene delavke do šestih zvečer je 50 kraje. — Cena galete na Laškem vedno višji gré; funt se plačuje sedaj po 1 fl. 36 kr. — Iz Turškega še nič novega. Da bi bila turška vlada poslednjo terjanje cara rusovskega zavergla, ni še gotovo. 6. dan t. m. je sultan razglas (ferman) izdal: da vsim veram poterdi zagotovljene pravice in zato misli, da bo tudi car rusovski za svojo stran s tem zadovolin. Sultan je s tem razglasom cara Miklavža na važno skušnjo postavil. — Na Bulgarskem so začeli spet Turki zoper kristiane strašno ravnati.

Šege narodske po Slovenskem.

Narekovanje v Liburnii (Istrii).

Zapisal J. V.

V. Za materom.

Nemila ja vaša sirota, mila majko moja!
 Ka sam ostala, kako grančica odsekano, mila majko moja!
 Lepi moj nauku! mila majko moja!
 Kega ste mene učili, mila majko moja!
 Ki ce ga sada mene učiti i vaditi, mila majko moja!
 Nemila ja vaša sirota, mila majko moja!
 Kemu ste vi mene naručili siroticu, mila majko moja!
 Ka nimam sada nikdar ne jednega, mila majko moja!
 Nego san kako drevo odsečeno, mila majko moja!
 Lahko zvanje moje, mila i draga majčice moja!
 Velo moje dobro, mila majčice moja!
 Ka san jaz poli vas imela, mila majko moja!
 Ali je sada teško stradanje moje, mila majko moja!
 Ah, nesrečna ja vaša sirota, mila majčice moja!
 Ka ču biti tuje tujice potrebna, mila majko moja!
 A moju milu majčicu, ljubeznjiva majko moja!
 Oče černa zemljica uživati, majčice moja!
 A ja ču ju teško stradat i zabivat, majko moja!
 Ah, nikdar zabljena, majčice moja!
 Ah, dobra i pametna majčice moja!
 Nemila ja vaša sirota, mila majko moja!
 Kada se budu drage hčeri, majčice moja!
 S majčicami razgovarati, majko moja!
 Ah, kako ce serce moje pucati, majčice moja!
 Da bi meni na leto dan, ljubeznjiva majko moja!
 Vas jedan put viditi, serdačna majko moja!
 Ja bim parala, majčice moja,
 Da vidim sve dobro ovega sveta, mila majko moja!
 Ki ce me učiti i vaditi, majčice moja!
 Ah, da bi meni još vas, mila majko moja!
 Bilo na tem svet' imet', serdačna majčice moja!
 Ja bim parala, mila majčice moja!
 Da mi niš ne falí, majko moja,
 Zač ti ga ni nad milom majčicom mojom!
 Nemila ja vaša sirota, mila majko moja!
 Ka ču biti tuje rivaliste, majčice moja!
 Tujica nemilica nemila, ah majko moja!
 Ah, ki bi bil meni to rekel, majčice moja!
 Da ču ja brez mile majke ostati, majčice moja!
 Ah, ljubeznjiva i dobra majko moja!
 Ah, velo moje dobro, mila majko moja!
 Ko meni černa zemljica uživa, majčice moja!
 Ah, ljubeznjiva i dobrotiva majko moja!
 Ah, nikdar nezabljena, mila majko moja! itd.

 Današnji list je zadnji list perve letne polovice; kdor se še ni naročil za drugo polovico „Norica“, in jih želi dobiti, je prošén to berš storiti, da poredoma izdane liste dobira.